

עדותו של ח'אלד מחמוד קראעין

בן 58, תושב סילוואן וואדי חילוה, מתגורר בצד המזרחי של הכפר. עדותו נגבתה במרץ 2010 על ידי מחמוד קראעין מהאגודה לזכויות האזרח.

מאז שאני זוכר את עצמי וכל דורות המשפחה שלי גרנו בשכונת וואדי חילוה בסילוואן, בביתנו בבעלות הפרטית של המשפחה. בשנת 2001 הופקע המגרש הצמוד לביתי שגודלו כ-850 מטר מרובע בטענה שמדובר באדמה מטרוקה – "עזובה". למרות שהמגרש הנדון לא היה אדמה "מטרוקה" בכלל, להפך: מדובר במגרש מושכר לטובת אבי, מחמוד מחמד קראעין, בחוזה חתום מלפני שנת 1967 עם אברהים יוסף קראעין, המחזיק ומיופה הכח לשימוש חופשי בקרקע מטעם הבעלים האמיתיים, שהעניק לנו זכות מכוח החוזה להשתמש במגרש לכל מטרה ללא הגבלת זמן.

אבי היה מעבד ושותל באדמה הזו כל מיני דברים, עד שהזדקן וגופו בגד בו באמצע שנות התשעים. מאז, לנוכח המחסור במקומות כאלה בשכונה, הפכו ילדי והילדים שגרים בסביבה את חלקת האדמה הזו למגרש המשחקים הביתי שלהם. חלקת האדמה הזו הייתה המפלט היחידי לילדים.

לתדהמתי, לפני כמה שנים הגיעו פועלים, החלו לגדר את המגרש והתקינו שלט המציין כי זהו שטח פרטי והכניסה אליו אסורה. בבירורים שערכנו הוסבר לנו שלטענת המדינה האדמה נחשבת ל"נכסי נפקדים", ועל כן הופקעה. סגירת השטח בפני התושבים מעצבנת, מעידה על זלזול ועל חוסר התחשבות בוטה, ואינה מתיישבת עם הידוע לי. לפי מיטב ידיעתי, אם הרשויות מחליטות להפקיע מגרש מסוים, בדרך כלל זה למטרות ציבוריות, והשטח פתוח לכלל הציבור; האדמה לא אמורה להפוך לשטח פרטי שכניסת תושבי השכונה אליו אסורה. במקרה שמדובר בכל זאת בשטח מופקע שהכניסה אליו אסורה, אזי צריך לאסור כניסה של כל התושבים, ולא לסנן כניסה לפלוגי ולאפשר זאת לאלמוני. מלבד זאת, צורת סגירת המגרש והאבטחה שהוצמדה אליו ובכניסתו מקוממת. כל השטח מגודר ברשת מכוערת וגבוהה, ושומרים מסתובבים כל הזמן עם נשקים בקרבת נכדיי הקטנים. הדבר מפחיד אותם ומהווה מעין הטלת מרות של קבוצת המתנחלים בשכונה.

מלבד לעובדה שלא נוח לי שאנשים מסתובבים מסביב לביתי עם נשקים, כשהם לא עובדי הממשלה או משטרה או צבא, אני לא בוטח ביכולתם להשתמש נכון ובהיגיון בנשק המסוכן, ומחשבה זו מטרידה אותי רבות וגורמת לנו לחיות באי נחת ומתח מתמיד. במקום מותקנות מצלמות שמצלמות את האזור עשרים וארבע שעות, כאילו שאני, השכן של הקרקע, פושע שצריך לתעד את מעשיו שמא יקרה דבר כלשהו. עצם התקנת המצלמות וההנחה שתושבי המקום מהווים סכנה וצריך לתעד את מהלכיהם במשך עשרים וארבע שעות ביממה, מהווים תפיסה שלילית ומנוכרת לאופיה ומנהגיה של האוכלוסייה המקומית. הדבר מהווה מטרד נפשי לי ולכל משפחתי.

בנוסף לכל האמור לעיל, הבית שלי הוא בית ערבי ישן שבנוי מלפני 1948, בביתי יש חלונות בגבול אפס המשקיפים ישירות לתוך השטח המופקע. חלונות אלו הם חיוניים ביותר עבור כניסת שמש ואוויר לבית, אולם בשטח המופקע ובצמידות לחלונות אלו נבנה מבנה בגודל כ-60 מטר מרובע מעץ וגג רעפים. מבנה זה גבוה בעשרה או עשרים סנטימטר מעל כל הקומה הראשונה של הבית, בצמידות כה קרובה כך שהם חסמו את כניסת השמש והאוויר והאור לביתנו, וגרמו לתחושת מחנק. לא ברור לי איך מוסד ציבורי בונה מבנים שלא עברו תהליך

אישור לפי הנוהל כי לא התבקשתי לחתום על שום מסמך בהיותי שכן גובל והחוק מחייב החתמתי על אי התנגדות לבנייה כזאת צמודה לגבולות שלי.

במגרש המופקע נעשו עבודות פיתוח וגינון מושקעות מאוד. כל חומרי העבודה – כלים, ברזלים, שקיות טיט, לוחות עץ וכו', נזרקו מאחורי מבנה העץ ובצמידות לחלונות הבית שלי. זה לא מכובד שאדם כלשהו יזרוק את הזבל של הפיתוח היפה שעשה דווקא על קירות הבית שלי. המקום הזה מהווה היום איזור נוח למזיקים, אני ראיתי נחש מסוכן שמסתובב שם ואני לא בטוח שהוא עזב את הסביבה, ומפחידה אותי המחשבה שהוא יסתתר בקירות הבית שלי. כמו כן יש הרבה יתושים עכברים וחולדות, אני הכי הרבה דואג לנכדים שלי וגם כמובן לנו, אנו דיירי הבית.

למבנה העץ הזה הותקנו מזגנים, המנועים שלהם נמצאים במרחק של מטר אחד בלבד מהחלונות הבית שלנו, בזמן ההפעלה של המזגנים אם זה לחימום או לקירור, אי אפשר לפתוח את החלונות בכלל, ונשמע כאילו שהמנועים נמצאים לנו בתוך הבית.

השטח הזה משמש היום כמקום לאירועים ולמסיבות, ולכן בכל החגים והשבתות מתאספים עשרות מתנחלים במקום, אוכלים, שותים ומרעישים עם מוזיקה וריקודים עד השעות הקטנות של הלילה. מה שאומר שאיננו יכולים לישון, לראות טלוויזיה בשלווה, לקרוא ספר או סתם לשבת בבית להנאתנו. הם משתלטים על כל השכונה עם הרעש שלהם.